

har ladet den arbejde i Fred; dens Formand er jo Professor Sindballe, og Kommissionen arbejder, saavidt jeg ved, meget energisk paa at blive færdig; det vil jo saa vise sig, om den er i Stand til at blive det i en nær Fremtid. Men jeg har ikke lagt noget Pres paa Kommissionen og har heller ikke faaet tilstillet udformede Forslag fra Kommissionen, som jeg skulde tage Hensyn til.

Jeg skal slet ikke ved denne Lejlighed komme ind paa Spørgsmaalet om Folkeforsikring. Jeg forstaar nu, at Venstre er gaaet helt over til at ville have Aldersrenten helt og holdent afløst af Folkeforsikring. Det ærede Medlem Hr. Kragh har jo nedsat Kommissionen, vistnok presset dertil af Arbejdsgiverforeningen, der i sin Tid stillede ... (Afbrydelse af Kragh). Ja, ja, saa har det ærede Medlem gjort det af egen fri Villie, akkurat paa samme Maade, som han af egen fri Villie undlod at fremsætte Forslaget om Grundskylden; uagtet han havde lagt meget Arbejde i et Forslag derom, afstod han af egen fri Villie fra at fremsætte dette Forslag, og jeg gaar altsaa ud fra, at det ærede Medlem Hr. Kragh ogsaa af egen fri Villie har nedsat denne Kommission og fuldkomment har ignoreret, at Arbejdsgiverforeningen stillede sig paa det Standpunkt, at vi ikke kunde blive ved med at betale den store Aldersrenteunderstøttelse.

Det ærede Medlem Hr. Kraghs Udtalelser om Folkeforsikringstankens Anvendelighed og store Brugbarhed i Forhold til Aldersrenten understøttedes og uddybedes af de ærede Medlemmer Hr. Lauritz Laursen og Hr. Vanggaard, og da ingen af Venstres andre Medlemmer af Folketinget har gjort nogen Indvending imod disse Udtalelser, tager jeg det som et Varsel om, at Venstre stiller sig paa det Standpunkt, at før eller senere skal Aldersrenten forsvinde, og vi skal ind paa Folkeforsikringstanken. Man begynder med mere eller mindre at afløse Aldersrenten, men man ønsker, den skal forsvinde; det er det, der er sagt i Virkeligheden baade af det ærede Medlem Hr. Kragh, det ærede Medlem Hr. Lauritz Laursen og det ærede Medlem Hr. Vanggaard. Jeg gaar altsaa ud fra, at nu er Venstres Standpunkt det, at Aldersrenten skal forsvinde, og at Folkeforsikringen skal gennemføres. Men det er jo at vende sig fuldstændig imod det Lovprincip, der i sin Tid blev gennemført her i Rigsdagen i 1891 af de gamle Moderate og de Konservative, der den Gang havde Magten i Rigsdagen. Det maa imidlertid

blive Venstres Sag, og jeg skal ikke paa nærværende Tidspunkt gaa stærkt i Rette med dem derom. Jeg kan kun sige: Lad os se, hvad deres Forslag kommer til at indeholde, før man nærmere gaar ind paa en Drøftelse af det.

Jeg har allerede sagt, at jeg ikke behøver at beskæftige mig med det ærede Medlem Hr. Vesterager. Af to Grunde behøver jeg det ikke. For det første udtalte det ærede Medlem sig paa en saadan Maade baade om mig som Minister og om mit Parti, at jeg egentlig ikke behøver at indlade mig i nogen Diskussion med ham. Det ærede Medlem sagde f. Eks., at han ikke vilde indlade sig med os, der havde vist en saadan Overfladiskhed og Letsindighed, som vi havde vist, og han føjede til, at den nuværende Indenrigsminister har været saa forhippet paa at faa sit Agitationsforslag fremsat, at han ikke har kunnet afvente den nedsatte Kommissions Betænkning. Naar dertil føjes, at det ærede Medlem bogstaveligt ikke fremførte en eneste Positivitet, men udelukkende holdt sig, i en buldrende Form, til Talemaader, der ikke har noget som helst med det foreliggende Forslag at gøre, er jeg ikke blot fritaget for, men bogstaveligt talt afskaaret fra at drøfte Spørgsmaalet med ham. Det ærede Medlem talte vidtløftigt om Valutaspørgsmaalet, som han aabenbart havde et meget mangelfuldt Kendskab til, og han talte om andre Ting, om hvilke jeg maa sige, at hans Kendskab derom svarede til det Kendskab, han havde til Valutaspørgsmaalet efter hans Udtalelser at dømme. Men da det ikke er de Spørgsmaal, der foreligger til Behandling her, maa jeg, for ikke at komme i Konflikt med den højtærede for øvrigt meget venskabelige Formand, ogsaa afstaa fra at deltage i Diskussionen om disse.

Det konservative Folkeparti har altsaa stillet sig paa det Standpunkt at forholde sig fuldstændig afvisende: Med Folk, der er saa letsindige, som handler saa overfladisk og er saa forhippede paa at lave Paradeforslag, kan vi ikke have noget at gøre, siger de. Nuvel, det er et Standpunkt at tage, det maa vi jo finde os i. Det staar ganske vist i et underligt Forhold til de Talemaader, man nu og da møder paa Vælgermøder og paa andre Møder, hvor konservative Talere optræder, og hvor de er i ganske overordentlig høj Grad venligtsindede, hvad Ordene angaar, overfor de gamle; men her i Rigsdagen, hvor det gælder noget, er det lutter Afvisning, der vil de overhovedet ikke diskutere Spørgsmaalet.